

Het onderscheid tussen Israël en de Gemeente

Uit “Zie Hij komt”; blz. 25-54: een werk van Dirk Rot (1852 - 1924),
uitgave “Uit het Woord der Waarheid” - <https://www.uithetwoordderwaarheid.nl/>

Ongewijzigd overgezet; waar nodig aangepast aan de huidige spelling + plaatje door M.V.

Een woord vooraf in het werk van D. Rot

Het is mij een groot voorrecht geweest, dit werkje gereed te maken voor een nieuwe druk. Aan de eigenlijke inhoud is nagenoeg niets veranderd. Hier en daar werden enige regels weggelaten, op een andere plaats werd wat bijgevoegd.

Ik weet, met welk een liefde tot de zielen de auteur geschreven heeft over dit belangrijke onderwerp, dat van zijn actualiteit nog niets heeft verloren. Enkele tientallen jaren hebben dit vraagstuk nog niet kunnen verdringen. Geve God, dat het verschil, hetwelk de Schrift zelf maakt tussen Israël, Gods aardse volk, en de Gemeente van Christus die een hemelse roeping bezit, steeds duidelijker worde gezien. Het verstaan van de Waarheid Gods zal er zeker door worden bevorderd.

Met de wens dat opnieuw des Heren zegen deze pennevrucht van mijn onvergetelijke schoonvader moge vergezellen, beveel ik haar aan in de volle belangstelling van alle medechristenen in ons land
J. Tiesema, Hilversum, dec. 1932.

HET ONDERSCHIED TUSSEN ISRAËL EN DE GEMEENTE

“De verborgenheid, die van eeuwen en geslachten her verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen” (Kolossenzen 1:26).

“Gij zijt niet gekomen tot de tastbare berg, maar – tot de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven” (Hebreeën 12:18, 23).

De bedoeling van dit geschrift is in de titel uitgedrukt.

Er zijn misschien weinig onderwerpen, waarover zoveel verwarring heerst als over het onderscheid tussen Israël en de Gemeente. Er bestaat een zekere overeenstemming tussen de oude en de nieuwe bedeling, maar die gaat niet verder dan dat de eerste een type is van de laatste.

Gods Woord beschouwt ons, de gelovigen van de nieuwe bedeling, als het “huis van Christus”, en niet als behorende tot dat van Mozes. Hebreeën 3:5, 6.

In afhankelijkheid van onze God, bij het licht van Zijn Woord en onder de leiding van de Heilige Geest, wensen wij voor gelovige lezers de waarheid uiteen te zetten betreffende het onderscheid tussen Israël en de Gemeente.

De vrij algemene gedachte, dat God met Abel zou zijn begonnen Zijn Gemeente te stichten, en dat van Abel af alle heiligen van het Oude, zowel als van het Nieuwe Verbond zouden behoren tot de Gemeente van Jezus Christus, heeft veel bijgedragen tot verwarde begrippen over wat klaar en duidelijk onder ons moest worden gekend.

Wat is de Gemeente?

met alle vrijmoedigheid kunnen wij haar de hooggeplaatste en meest gezegende familie Gods noemen.

Reeds vóór de grondlegging der wereld was zij het voorwerp van het raadsbesluit Gods, Efeziërs 2:10-11, en God had haar Christus gegeven als Hoofd boven alle dingen. Welk een onderscheiding: Christus – gegeven aan de Gemeente! Als Hoofd boven alle dingen, d.i. als Degene, die van God een plaats ontvangen heeft aan Diens rechterhand, boven alle overheid, boven alle gezag en macht,

boven alle heerschappij en boven alle naam, die genoemd wordt, niet alleen in deze eeuw, maar ook in de toekomst. Aan Christus heeft God alle dingen onderworpen. Efeziërs 1:20-23. Hem heeft Hij gegeven aan de Gemeente, Hem, de Zoon van Gods liefde, het beeld van de onzienlijke God, wa, wie opgemerkt wordt, dat het het welbehagen der ganse Volheid was in Hem te wonen, en wederom: in Hem woont de ganse Volheid der Godheid lichamelijk. Hem, de Eerstgeborene der ganse schepping en – nadat Hij gestorven en opgestaan is – de Eerstgeborene uit de doden, Kolossenzen 1 en 2, de verheerlijkte Zoon des mensen, de Koning Israëls, de Koning der koningen en de Heer der heren! Zó is Christus gegeven aan de Gemeente!

In welke betrekking nu staat de Gemeente tot deze wonderbaar heerlijke Persoon?

Naar het Goddelijke Woord – Efeziërs 1:23 – is zij is “Zijn lichaam en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult”.

Evenals God aan Adam de vrouw heeft gegeven, aan wie deze zijn liefde schenken kon en in wie hij – het hoofd van de eerste schepping – zijn vervulling verkreeg, zo heeft God aan Christus de Gemeente geschonken. God maakte Zijn eeuwig voornemen bekend in wat Hij deed met Adam, die een voorbeeld was van Hem, die komen zou. Dat eeuwig voornemen was, de Gemeente te stichten, het éne lichaam, de Bruid, opdat Christus Jezus, nadat Hij opgenomen was in heerlijkheid, niet alléén zou zijn, maar een voorwerp zou bezitten, waaraan Hij in de oneindige liefde van Zijn hart een eeuwig welbehagen zou kunnen hebben.

Was de wijze, waarop Eva gemaakt is, niet veelbetekenend?

Adam was in diepe slaap gevallen.

Een voorbeeld van de diepten des doods waarin Jezus moest neerdalen, om Zijn Bruid te verkrijgen!

Uit de rib werd Eva gebouwd. Zodat Adam van háár, die één was met hem, uit hem genomen was, zeggen kon: “Deze is been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees!” Genesis 2:23.

In Eden waren vele schone schepselen, doch slechts één beantwoordde aan de genegenheden van Adam.

God schiep één Eva, en Hij schiep één Bruid voor Christus.

Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit op Christus en op de Gemeente. Efeziërs 5:32.

Voor deze Bruid daalde Christus neer in de diepten van de dood. Christus heeft Zich voor haar overgegeven. Opdat Hij haar heiligde – uit de wereld zou trekken en haar voor God stellen zou – haar reinigende door de wassing des waters door het Woord; opdat Hij de Gemeente voor Zich stellen zou, verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende, maar dat zij heilig en onberispelijk zou zijn. Efeziërs 5:25-27.

De Heilige Geest heeft tot taak de Gemeente uit de wereld bijeen te vergaderen.

“Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en wij allen zijn tot één Geest gedrenkt”. 1 Korinthiërs 12:13.

Wanneer “de volheid der volken zal zijn ingegaan”, Romeinen 11:25, zal de Heer Jezus, de hemelse Bruidegom, komen om Zijn Bruid, de Gemeente, in de heerlijkheid in te voeren.

Hier nog op aarde vertoevende is de Gemeente het voorwerp van de dienst der Engelen – straks, in de heerlijkheid Gods, zal zij een plaats boven de Engelen innemen rondom de troon van God. Openbaring 4:4. Zij zal uit de hemel neerdalen op de nieuwe aarde. “Zie, de tabernakel Gods is bij de mensen!” Openbaring 21:3. De Gemeente is het lichaam van Christus. Efeziërs 1:23; Kolossenzen 1:18, 24; 3:15; 1 Korinthiërs 12:12-27. Vóórdat Christus gestorven was, kon dat lichaam niet bestaan. Efeziërs 2:11-16. Van een dode Christus kon de Gemeente het lichaam niet wezen. Efeziërs 1:20-23. De Geest van Christus moest in haar wonen, evenals de geest des mensen in de mens woont. De Heilige Geest, die, als Persoon, eerst ná de verheerlijking van Jezus op aarde kon neerdalen, Johannes 7:39, verbindt hier op aarde de Gemeente met haar verheerlijkte Hoofd in de hemel. Daarom kunnen we de komst van de Heilige Geest op aarde de geboortedag van de Gemeente noemen.

Reeds in het begin van de omwandeling van de Heer Jezus horen wij Hem geheel andere beginselen openbaren dan toen onder de Joden bekend waren. Op de vraag van de Samaritaanse naar de plaats der aanbidding antwoordde Hij: “Vrouw! geloof Mij, het uur komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Maar het uur komt, en is nu, dat de ware aanbidde de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem zo aanbidden”. Johannes 4:21-23.

Er is nu voor de gelovige geen bepaalde plaats op aarde, waaraan de aanbidding gebonden is. Nu geldt: “Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen”. Mattheüs 18:20. Het maakt, wat de aanbidding betreft, geen verschil, of men vergadert in Jeruzalem of in Peking, in een hut of in een paleis. In tegenstelling tot het Heiligdom van Israël is ons Heiligdom “in de hemel”. Hebreeën 9:24. Met vrijmoedigheid mogen wij het binnentreden door het bloed van Jezus, op een nieuwe en levende weg. Hebreeën 10:19. Dit is ons heerlijk voorrecht! De enige wijze om God waardig te dienen, is deze dienst in geest en waarheid. Door het geloof moeten we in de hemel binnengaan en daar gemeenschap oefenen met God. God komt daartoe niet op aarde, zoals Hij deed in Israël. Aan de rechterhand van God hebben we in de hemel onze verzoening, ons altaar, onze Hogepriester. Dit alles bezitten we in Jezus!

Er is wel een tempel Gods op aarde, hoewel zij niet aards of van de aarde is. Het is de tempel, die uit levende stenen wordt opgebouwd. 1 Petrus 2:5. Deze tempel is de Gemeente, waarvan Jezus Zelf de uiterste Hoeksteen is, in Wie het ganse gebouw opwast tot een heilige tempel in de Heer. deze tempel noemt de apostel “een woonstede Gods in de Geest”. Efeziërs 2:20-22.

De Heer Jezus heeft tot Zijn discipelen gezegd, dat Hij Zijn Gemeente bouwen zou. Mattheüs 16:18. Uit deze woorden blijkt wel, dat ze toen nog niet bestond. Het bouwwerk moest nog worden aangevangen.

Christus Zelf bouwt de Gemeente!

Hij bouwt haar op de rots en de machten van de dood kunnen haar niet overweldigen.

De rots, waarop Christus de Gemeente bouwt, is Hij Zelf, de Zoon van de levende God. In de opstanding uit de doden is Hij openbaar geworden als de Zoon van de levende God.

Christus was de steen, waarmee de bouwlieden geen raad wisten. Hem werd “verachtelijk een plaats ontzegd”. Door God werd Hij evenwel uit de doden opgewekt en nu schrijft Petrus aangaande Hem deze treffende woorden: “Tot Wie komende als tot een levende steen ... zo wordt ook gijzelf als levende stenen opgebouwd tot tot een geestelijk huis – een heilig priesterdom – om geestelijke offeranden te offeren, die God aangenaam zijn door Jezus Christus”. 1 Petrus 2:4-5.

Ja, Christus, de Zoon van de levende God, is de Rots.

Op deze Rots bouwde Hij de Gemeente.

Dit bouwen wordt voortgezet, totdat de laatste levende steen zal zijn toegevoegd en dan zal Hij komen, om Zijn Gemeente weg te nemen van de aarde, teneinde haar met Zich te verenigen in het Vaderhuis.

Jezus sprak Simon, Bar-Jona, welgelukzalig, omdat hij Hem als de Christus, de Zoon van de levende God, had beleden. Dit is voor elk van ons zo heerlijk. Want als wij – die geen apostelen zijn – van harte belijden, dat Jezus de Christus, de Zoon van de levende God is, dan worden ook wij gelukzalig geprezen. Dan zijn ook wij stenen van het Huis op de rots, dat door de poorten van de hades niet zal of kan worden overweldigd!

Na alles wat wij reeds vernamen over de Gemeente, zal het wel duidelijk zijn, waarom ze niet kan worden overweldigd door de machten van de dood en van de duivel. De Zoon, die het fundament is, heeft “hem, die de macht van de dood had, dat is de duivel, te niet gedaan”. Hebreëen 2:14. Hij heeft “alle macht in hemel en op aarde”, Mattheüs 28:16, en allen, die in Christus Jezus geloven, behoren voor eeuwig Hem toe.

Deze Gemeente nu is in de vorige bedeling de kinderen der mensen niet bekend geweest.

Ongetwijfeld zijn alle gelovigen van Adam af tot aan de uitstorting van de Heilige Geest, Handelingen 2, voor eeuwig behouden, maar zij maken geen deel uit van de Gemeente, zomin als alle gelovigen uit vorige bedelingen, Noach en Job bv., tot Israël behoorden.

Israël was Gods aardse volk.

De Gemeente is “in Christus” gezet “in de hemel”.

Zij is in Christus gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten. Efeziërs 1:3.

Aangaande de Gemeente schrijft de apostel, dat hem door openbaring de verborgenheid is bekend gemaakt – die in andere geslachten de zonen der mensen niet bekend gemaakt is, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten in de Geest – dat die uit de volken mede-erfgenamen zijn en mede-ingelijfd en mede-deelgenoten van Zijn beloften in Christus Jezus, door het Evangelie”. Efeziërs 3:3-6. En in Kolossenzen 1:26: “De verborgenheid, die van eeuwen en geslachten her verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen”. Daarmee zijn geheel in overeenstemming de woorden uit de Brief aan de Romeinen: “Volgens de openbaring van de verborgenheid, die in de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”.

In de Gemeente is de scheidsmuur tussen Joden en volken weggenomen. De muur der omtuining werd verbroken, toen Christus in Zijn vlees de vijandschap, de Wet der geboden, bestaande uit inzettingen, te niet gedaan had. In de Gemeente is Jood noch Griek. Weleer was er tussen Joden en volken een onoverkomelijke kloof. Dit is het beste bewijs, dat de Gemeente nog niet bestond, toen deze kloof er nog was, en zulks niet willekeurig, maar door inzettingen van God Zelf.

Het is daarom nodig – als wij Gods Waarheid en met name de profetieën willen leren verstaan – te onderscheiden, wat tot de Gemeente en wat tot Israël gezegd wordt. Onderscheiden we dit niet, dan gelijken we op kinderen, die een legprent hebben, maar de verschillende grotere en kleinere stukken door elkaar gooien en zo nooit het juiste beeld vóór zich krijgen. ook vervallen we dan licht tot het euvel, dat wij de zegeningen, die God aan Israël beloofd heeft, toepassen op Christenen, maar de vloeken en oordelen, uitgesproken door de profeten van het Oude Verbond, onaangeroerd laten, omdat we ze liever niet op onszelf willen laten slaan en er toch ook geen raad mee weten.

“In de welaangename tijd, de dag des heils” bv. spreekt God niet in Zijn toorn tot de volken en de Zoon verplettert hen nu niet met een ijzeren scepter, en slaat hen nu niet in stukken als een pottenbakkersvat. En toch wordt dit aangaande de Zoon te Sion geprofeteerd in de 2de Psalm. Neen, nu spreken de gezanten van Christus, alsof God door hen zou bidden: “Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen”. 2 Korinthiërs 5:20.

In Efeziërs 1:3 lezen we, dat de gelovigen in Christus “gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus”.

In Hebreëën 12[:22-24] wordt op zeventvoudige wijze meegedeeld, waartoe elke gelovige is gekomen. De Heilige Geest getuigt daarvan:

1. Sion, de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem;
2. de algemene vergadering van de tienduizendtallen van Engelen;
3. de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven;
4. God, de Rechter van allen;
5. de geesten der volmaakte rechtvaardigen;
6. Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond;
7. het bloed der besprenging, dat beter spreekt dan Abel.

Uit de hemel dalen de zegeningen neer en zij hebben hun grondslag in het bloed!

Al de zegeningen mogen we een voor een in ons bezit nemen, en van alle genieten, waarbij we nooit uit het oog hebben te verliezen, dat ze ons deel werden op grond van de verzoening door het bloed van het Lam, en dat ze tot in de hemelse heerlijkheid reiken.

Welk een tegenstelling intussen met Israël!

Genade staat tegenover de Wet.

Het hemelse Jeruzalem tegenover het aardse.

Onder Israël kwamen de Engelen neer om zegeningen of uitredding aan te brengen; de Gemeente is gekomen tot de algemene vergadering: de aartsengelen, de cherubim, de serafs.

Van Israël waren de namen opgeschreven in geslachtsregisters op aarde; terwijl van de Gemeente der eerstgeborenen de namen van hen, die tot haar behoren, zijn geschreven in de hemelen

In Israël was het onmogelijk rechtstreeks tot God te naderen, omdat de weg tot het heiligdom nog niet geopenbaard was; Hebreëën 9:8; in de Gemeente is elke gelovige in Christus gebracht tot God; hij is dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Efeziërs 2:13.

De heiligen uit Israël konden spreken van vergaderd te worden tot de vaders of met hun vaders te ontslapen; de gelovigen in de Gemeente zijn “tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen” gekomen. Wij weten, waar onze ontslapenen zijn, en als we vóór de komst van de Heer ook ontslapen zullen, dan zullen wij in hun midden zijn.

Israël heeft de belofte, dat God in de toekomst met het huis van Juda en het huis van Efraïm een nieuw verbond zal oprichten, Jeremia 31:31, terwijl van dit nieuwe verbond, dat in de laatste dagen zal worden opgericht, de Heer Jezus Borg en Middelaar zal zijn; Hebreëën 7:22; 8:6-13; in de Gemeente is de gelovige gekomen tot Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond, omdat hij Christus toebehoort en Hem bezit in al zijn karakters en waardigheden. Maar letten we er wel op, dat de Heilige Geest niet zegt: “tot het nieuwe verbond”, maar “gekomen tot de Middelaar van het nieuwe verbond”.

En tenslotte, waar het bloed van Abel op de aarde is gestort en om wraak roept, daar spreekt het bloed van Jezus in de hemelse tabernakel van verzoening, genade, vrede, vergeving en onverganke-lijke zegeningen.

Laat ons nu, om zo duidelijk mogelijk het verschil te zien tussen Israël en de Gemeente, nog enige punten afzonderlijk behandelen.

I. De Gemeente is een volk naar de Geest; Israël een volk naar het vlees.

Hier treedt het verschil wel helder aan het licht.

Ieder, die uit Israëlitische ouders geboren was en op de achtste dag besneden werd, behoorde daarvoor tot het uitverkoren volk op aarde. In de Gemeente kan men op geen andere wijze worden ingelijfd dan door geloof en door geboorte uit de Geest (wedergeboorte). Johannes 1:12-13; 3:3-8; Titus 3:5; 1 Petrus 1:23.

Dit onderscheid is dáárom zo belangrijk, omdat er uit volgt, dat Israël in een tegenovergestelde verhouding tot God stond, vergeleken met de Gemeente. Bij Israël was het beginsel: gehoorzamen en leven; voor de Gemeente is het leven en gehoorzamen.

De Wet beloofde een lang leven op aarde, Exodus 20:12; voortdurende gezondheid, Deuteronomium 7:15; aardse grootheid, Deuteronomium 28:13; en verder wat begeerlijk was voor het vlees, doch de kracht om te gehoorzamen, en dat was juist van alles de voorwaarde, kon de Wet niet schenken. Daarvan is de zieke van Bethesda, Johannes 5, een merkwaardig voorbeeld. Acht en dertig jaren had deze arme man beproefd om het eerst in het badwater te komen. Nooit was het gelukt! Hij wilde gezond worden, verlangde naar kracht, doch de zegeningen onder de Wet brachten hem niet het begeerde. Toen kwam Jezus tot hem in de volheid van Zijn kracht en genade en zie, door het geloof kon hij zijn beddeke opnemen en wandelen! Deze kracht, die het leven is, wordt alleen geschonken door de levenmakende Geest.

“De eerste mens Adam werd een levende ziel; de laatste Adam een levenmakende geest”. 1 Korinthiërs 15:45.

De Heilige Geest is eerst op aarde neergedaald, nadat de Heer Jezus ten hemel was gevaren. Johannes 7:39; 14:26; 15:26; 16:4-14.

Op de Pinksterdag is Hij als Persoon komen wonen in de harten der gelovigen en heeft hen allen tot één lichaam gedoopt. 1 Korinthiërs 12:13.

Zo is de Gemeente van Christus “een tempel Gods”, een “geestelijk” huis. 1 Korinthiërs 3:16; 2 Korinthiërs 6:17; Efeziërs 2:20-22; 1 Petrus 2:5.

In de Gemeente wordt door de Heilige Geest het werk voortgezet, dat door de Heer Jezus op aarde was begonnen; Hij bestuurt, onderwijst, vermaant en bestraft. Dit werk – o.a. “het leiden in alle waarheid” Johannes 16:16 – wordt in dezelfde afhankelijkheid, waarin de Heer Jezus leefde hier op aarde, door de Geest voortgezet, want “Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken”. Johannes 16:13.

Hierin komt het onderscheid tussen Israël en de Gemeente wel sterk uit.

In Israël woonde als Persoon de Heilige Geest niet. Wel werkte Hij als kracht in de harten. Van het begin af heeft trouwens de Heilige Geest gewerkt. Zijn kracht heeft zich in al Gods handelingen geopenbaard, bij de schepping en in de wegen van de voorzienigheid.

Wie zweefde op de wateren? Genesis 1:2. Wie twistte met de mens vóór de zondvloed? Genesis 6:3. Wie vervulde Bezaleël met wijsheid om het werk voor de Tabernakel te doen? Exodus 31:3. Wie maakte Mozes bekwaam, om de last van het volk te dragen? En wie stelde anderen in staat, die met hem te dragen? Numeri 11:17. Wie Simson, de rechter, aan te vuren? Rechters 13:25. En door wie profeteerde Saul, de koning? 1 Samuël 10:6. Dit alles was door de Heilige Geest. En ook het arme, uit Babel teruggekeerde overblijfsel van Israël kan door Haggai worden getroost door het woord: “Met het woord, in hetwelk Ik met u een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en Mijn Geest staande in het midden van u, vreest niet”. Haggai 2:6.

II. De Gemeente heeft een hemelse roeping; Israël een aardse.

Dit onderscheid springt in Hebréeën 3:1 dadelijk in het oog, als de apostel daar schrijft: “Daarom, heilige broeders! deelgenoten der hemelse roeping, beschouw de Apostel en Hogepriester onzer belijdenis: Jezus”. Deze heilige broeders waren wedergeboren tot een levende hoop – door de opstanding van Jezus Christus uit de doden – tot een onverderfelijke en onbevleete en onverwelkelijke erfenis, in de hemelen voor hen bewaard. 1 Petrus 1:3-4. De erfenis aan Israël op aarde geschonken, is verdorven, bevleekt en verwelkt. Jeremia 12:10-13.

Mozes had Israël uitgeleid om in te gaan in een aardse erfenis. God sprak toen op aarde; nú spreekt Hij van de Hemel. Hebréeën 12:25-26. Israëls erfenis wordt door Mozes beschreven als “een land van bergen en van dalen; het drinkt water bij de regen des hemels; een land dat de Heer, uw God, bezorgt, de ogen van de Heer, uw God, zijn gedurig daarop”. Deuteronomium 11:11-12. De Israëliet had de aardse zegeningen te beschouwen als een bewijs van de gunst van God. Ontbraken de

zegeningen, dan was zulks een bewijs van ontrouw; vergelijk daarvoor Deuteronomium 18:1-15 met 16-44.

Merkwaardig is in dit verband, dat de Hebreëen, die tot de Gemeente van Christus gevoegd waren en tengevolge daarvan vervolgd werden, werden geprezen, omdat zij met blijdschap de beroving van hun goederen hadden aangenomen. Hebreëen 10:34. Indien deze gelovigen hun hemelse roeping niet in het oog hadden gehouden, dan zouden zij deze beroving als een straf en niet als een oorzaak van vreugde hebben aangemerkt. “Wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige”. Hebreëen 13:14. De Gemeente wordt vermaand, omdat de gelovigen gestorven en opgewekt zijn met Christus, te zoeken en te bedenken de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. En de apostel gebruikt dan als tegenstelling de woorden “niet die op de aarde zijn”. Kolossenzen 3:1-2.

III. In de Gemeente is een algemeen priesterschap; in Israël was het beperkt tot één bepaald geslacht.

Het priesterschap in Israël was verbonden aan het geslacht van Aäron en ging in dit geslacht van vader op zoon over. De overige Israëlieten waren van deze bediening uitgesloten. “Gij zult Aäron en zijn zonen met de gordel omgorden, en gij zult hen de mutsen opbinden, opdat zij het priesterambt hebben tot een eeuwige inzetting”. Exodus 29:9; Leviticus 8 en 9.

In de Gemeente is één Hogepriester, Jezus, naar de ordening van Melchizedek. Het priesterschap van Jezus Christus sluit elke betrekking naar het vlees uit. Alle leden van de Gemeente zijn nu priesters. Zij vormen allen tezamen “een heilig en koninklijk priesterdom”. 1 Petrus 2:5, 9. In Openbaring 1 lezen we aangaande hen: “die ons gemaakt heeft – tot priesters voor Zijn God en Vader”. Zij zijn geroepen om geestelijke offers te offeren, die Go aangenaam zijn door Jezus Christus. 1 Petrus 2:5. Hun “lofoffer” is “de vrucht der lippen”. Hebreëen 13:15.

In tegenstelling met Israël, waar alleen het uitverkoren geslacht van Aäron de priesterlijke dienst mocht en moest uitoefenen, zijn nu alle kinderen God priesters en daar zij allen geestelijke offers aan God offeren, is er als zodanig tussen hen geen verschil.

Met de dienst onder Israël was het evenzo gesteld. deze was het uitsluitend recht van slechts één stam, die van Levi. “De Heer sprak tot Mozes: Laat de stam Levi naderbij komen en plaats hem vóór de priester Aäron om hem te dienen. Zij moeten zijn taak en de taak van heel de gemeenschap vervullen, vóór de tent van ontmoeting, om de dienst van de tabernakel te verrichten”. Numeri 3:5-7.

Het overige deel van het volk was van deze dienst uitgesloten. In de Gemeente is het zo geheel anders ook met de dienst gesteld. Want in de Gemeente zijn allen tot dienen geroepen. 1 Korinthiërs 12:14-27. Daarbij is men afhankelijk van de gaven, die men van God heeft ontvangen. De Heilige Geest deelt deze gaven mee aan wie Hij wil. Er is verscheidenheid van gaven, doch het is dezelfde Geest, en van bedieningen, maar het is dezelfde Heer, en van werkingen, en toch is het dezelfde God, die alles in allen werkt. 1 Korinthiërs 12:4-6. Omdat allen leden van het éne lichaam zijn, zijn allen geroepen om te dienen; maar niet op dezelfde wijze, want dit hangt af van de gave, die de Heilige Geest geschonken heeft. Aan ieder lid van het lichaam is iets door God geschonken, waarmee het geheel kan worden gediend en waardoor iets wordt toegebracht aan de volmaking van het geheel. Niet allen kunnen evangelist, herder of leraar zijn. De Heilige Geest regelt alles en God werkt het allemaal. Geen opvoeding of onderwijzing kan het werk van de Heilige Geest vervangen. Hij is de onfeilbare Uitdeler, en kan ons leren en onderwijzen en in alle waarheid leiden.

Mochten wij ons allen onvoorwaardelijk overgeven aan de leiding van de Heilige Geest, die tot dienen bekwaam maakt!

IV. De Gemeente heeft een geestelijke strijd en geestelijke wapenen.

Mozes heeft kort voor zijn dood de kinderen Israëls als volgt toegesproken: “De Heer zal geven dat uw vijanden die u aanvallen, door u verslagen worden; over één weg zullen zij tegen u uittrekken, maar over zeven wegen zullen zij voor u wegvlugten”. Deuteronomium 28:7. “De Heer, uw God, Hij zal voor u uit overtrekken. Hij zal deze volken van voor uw ogen wegvagen, en u zult hen uit hun bezit verdrijven. Jozua zal voor u uit overtrekken, zoals de Heer gesproken heeft. En de Heer

zal met hen doen zoals Hij met Sihon en Og, koningen van de Amorieten, en met hun land gedaan heeft, die Hij weggevaagd heeft. Wanneer de Heer hen aan u gegeven heeft, moet u met hen doen overeenkomstig alle geboden die ik u gegeven heb”. Deuteronomium 31:3-5. Dit gebod hield in, dat Israël, wanneer de Heer al de volken uit Kanaän zou hebben uitgeworpen, deze zou verbannen, geen verbond met hen maken zou, noch hun genadig wezen mocht. Deuteronomium 7:1-2.

De Heilige Geest betuigt aan de Christen, dat de wapens van zijn krijg niet vleselijk zijn. 2 Korinthiërs 10:4. “Wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten der boosheid in de hemelse gewesten”. Efeziërs 6:12. Als zwaard heeft de Christen het “zwaard van de Geest”; als wapenrusting een zuiver geestelijke!

De geest van het evangelie is met oorlog en geweld en strijd. Het onderscheid tussen Israël en de Gemeente is in dit opzicht even groot als dat tussen licht en duisternis. Onze roeping is navolgers te zijn van Hem van Wie geschreven staat: “Die, als Hij gescholden werd niet terugschold, en als Hij leed niet dreigde, maar Zich overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt”. 1 Petrus 2:23. Hoe zouden wij het zwaard kunnen nemen om hen te doden, die wij geroepen zijn lief te hebben? Strijden met vleselijke wapenen kan ons niet baten. Integendeel – “die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan”. Mattheüs 26:52.

V. De betrekking, waarin de Gemeente tot God staat, verschilt van die, waarin Israël stond tot JahWeH, als die van zoon en slaaf.

Deze waarheid wordt ons duidelijk voor ogen gesteld in de Brief aan de Galaten.

“Zo is dan de wet onze leermeester (pedagoog) geweest tot op Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar het geloof gekomen zijnde, zijn wij niet meer onder een leermeester; want gij allen zijt zonen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen gij tot Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daar is Jood noch Griek; daar is slaaf noch vrije; daar is man noch vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen”. Galaten 3:24-29.

Hier wordt ons de betrekking getoond, waarin elke gelovige in deze bedeling, hetzij Jood, hetzij Griek tot God staat. Alle gelovigen zijn zonen, en het is hun voorrecht, dit standpunt te kennen door de Geest van het zoonschap, die hun gegeven is, door welke Geest zij roepen: “Abba, Vader!” Romeinen 8:15; Galaten 4:6.

In Israël was het de geest der slavernij tot vrees, in de Gemeente die van het zoonschap.

Het vierde hoofdstuk van de Brief van de Galaten toont ons, dat een gelovige Israëliet, ofschoon hij een zoon was en een erfgenaam, toch geen bewustheid had van deze betrekking; dat hij onder voogdij stond, en als een dienstknecht werd behandeld. Duidelijk wordt dit uit deze woorden: “Zolang de erfgenaam een onmondige is, verschilt hij in niets van een slaaf, hoewel hij heer is van alles; maar hij is onder bewaarders en verzorgers tot op de tijd, door de vader tevoren bepaald. Zo ook waren wij, toen wij onmondigen waren, in slavernij onder de eerste beginselen der wereld; maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij hen, die onder de wet waren, zou vrijkopen, opdat wij het zoonschap ontvangen zouden. En omdat gij zonen zijt, heeft God de Geest van Zijn Zoon in onze harten uitgezonden, die roept: Abba, Vader! Zo zijt gij dan niet meer slaaf, maar zoon; en indien zoon, dan ook erfgenaam door God”. Galaten 4:1-7.

Het Woord maakt wel een groot onderscheid tussen het standpunt van de Israëliet en elkeen, die tot de Gemeente van Christus behoort. De gelovige van de nieuwe dag is een zóón, een kind van God, uit God geboren en de Goddelijke natuur zo deelachtig geworden! Geen slááf meer!

VI. De Gemeente heeft hemelse en geestelijke zegeningen; Israël daarentegen aardse.

Zo groot als de afstand is tussen de hemel en de aarde, zo groot is ook het verschil tussen Israëls zegeningen en die van de Gemeente! Als Paulus en Petrus beiden door de Heilige Geest worden bepaald bij deze laatste, roepen ze in verrukking uit: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus!” Efeziërs 1:3; 1 Petrus 1:3. En geen wonder! De God en Vader van onze Heer Jezus

heeft de gelovigen in Christus met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten gezegend. Hij heeft de wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden tot een onverderfelijke en onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen voor hen bewaard wordt, terwijl ze zelf door het geloof tot de behoudenis (van het lichaam, want de ziel is reeds behouden) worden bewaard. Petrus schrijft deze woorden aan gelovigen in Christus, die vroeger Joden waren. Zij werden er door bepaald bij wat nú hun deel was door de barmhartigheid van God. Als Joden zagen zij hun land verdorven, ontreinigd en verwelkt. Christen geworden, bezaten zij in de hemelen een erfenis, die niet kan worden verdorven, die niet kan verwelken noch worden bevlekt. Zij waren wedergeboren uit onvergankelijk zaad, door het levend en blijvend Woord van God, hetwelk hun verkondigd was geworden. Ze werden vermaand te wandelen als “bijwoners en vreemdelingen”; 1 Petrus 2:11; de voetstappen te drukken van hun Meester, 1 Petrus 2:21, die Zich tot “een vreemde” liet maken, hoewel Hij de Zoon was, en tempelschatting betaalde. Mattheüs 17:24-27. De Heer Jezus was geen Burger op aarde. Tot Zijn discipelen zei Hij: “In de wereld hebt gij verdrukking”. Johannes 16:33. “Allen, die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden”. 2 Timotheüs 3:12. Zij hebben hier beneden niets te verwachten, maar eens verandert alles: een “onbeweeglijk Koninkrijk” wordt hun deel; een “beter en blijvend goed” wacht hen. Hebreëen 12:28; 10:34.

In Israël was alles, wat God beloofde, voor de aarde. Deuteronomium 28 spreekt van “gezegend” te zullen worden “in de stad” en “in het veld”; in de vrucht van de buik”, in het “land” en in de “beesten”; in de “korf” en in de “baktrog”; in het “in-” en “uitgaan”. De “vijanden zouden voor hun aanzicht geslagen worden”. De Heer zou de zegen gebieden in hun “schuren” en “in alles, waaraan zij hun hand zouden slaan”. De Heer zou hen maken “tot een hoofd”, en hen “hoogzetten boven alle volken der aarde”. Dit laatste aanschouwen we ten tijde van Salomo. Schril is zeker wel de tegenstelling tussen deze grote zoon van David en de apostel, als deze aan de Korinthiërs schrijft: “Wij zijn het uitvaagsel der wereld geworden; aller afschraapsel tot nu toe”. 1 Korinthiërs 4:13. Voor de Gemeente is het woord van kracht: “In het geloof te blijven en – dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods”. Handelingen 14:22.

VII. De Gemeente heeft een toekomst, geheel onderscheiden van die van Israël.

De Gemeente is door God tot een zegen op deze aarde gesteld.

Nu reeds, maar in de toekomst niet minder.

Bij haar, die genoemd wordt “de pilaar en grondslag der waarheid”, 1 Timotheüs 3:15, is “de waarheid”. In deze duistere wereld houdt zij aan allen waarheid voor. Buiten haar is géén waarheid!

Zolang zij vertoeven zal op de aarde, kan de vijandschap zich niet volkomen tegen God openbaren. De afval zal dan ook niet komen tenzij de Heilige Geest van de aarde zal weggenomen zijn; en Deze verlaat niet de aarde, alvorens de Gemeente in de hemel opgenomen is. “De verborgenheid der wetteloosheid werkt reeds; alleen, die hem nu tegenhoudt, zal dit doen, totdat hij – de Geest – uit het midden zal weggenomen zijn. En dan zal de wetteloze (d.i. de Antichrist) geopenbaard worden”. 2 Thessalonicenzen 2:7-8.

De Geest en de Bruid verlangen naar en roepen om de komst van de Bruidegom. Die het hoort, wordt ertoe opgewekt persoonlijk met dat geroep in te stemmen. De zondaar, die dorst heeft, wordt uitgenodigd om te komen en het water des levens om niet te nemen. De bron van het levend water is niet de Gemeente. De bron is Christus! Maar door de Gemeente, als door een kanaal, vloeit het water de dorstige toe!

Tijdens de duizendjarige regering van Christus zal de Gemeente een licht zijn, en de volken zullen in dat licht wandelen.

Haar poorten zullen des daags niet gesloten worden.

De heerlijkheid en de eer der volken zal bij haar worden gebracht.

Het karakter van vernedering en verachting zal dan verwisseld zijn voor dat van erkenning en heerlijkheid. Hoewel zij geen schatting eist, wordt toch de schatting haar vrijwillig gebracht, een schatting, die bestaan zal in hulde!

Doch vergeten we het niet, de Gemeente is ook zo innig verbonden met Christus. In de hemel zal dan reeds de bruiloft van het Lam gevierd zijn, en dáár, in de hemelse heerlijkheid, is de Bruid reeds als “Vrouw van het Lam” aanschouwd. Zó is zij neergedaald van de hemel. Christus is in heerlijkheid geopenbaard; een heerlijkheid, die door Israël en door de volken zal worden erkend.

Uit het midden van de stad – de Gemeente wordt gezien als een stad – vloeit dan een stroom van louter zegen: een rivier van water des levens, klaar als kristal, die in de troon van God en het Lam haar oorsprong heeft. De Bron van alle zegen is God, de Vader, en het Lam! Maar uit deze Bron vloeit de zegen door de Gemeente, uit de stad, naar de aarde en die erop zullen zijn!

In haar midden zal ook de Boom des levens zich bevinden, die elke maand zijn vrucht zal geven en waarvan de bladeren zullen zijn tot genezing der volken. Openbaring 22:1-2.

De stad – beeld altijd nog van de Gemeente – ligt op een grote en hoge berg en kan door allen worden gezien en is voor allen bereikbaar.

Zij heeft de “heerlijkheid Gods”! Openbaring 21:11. O, wondere, onpeilbare genade!

In Israëls toekomst is wel veel overeenkomstigs; niettemin blijft er een groot onderscheid, ook in dit opzicht.

Waar van de Gemeente louter zegen zal uitgaan, daar zal, omdat het dan de tijd is, dat de gerechtigheid heerst, in het midden van Israël het gezag der Wet, het recht, gehandhaafd blijven en uitgevoerd worden. “Elke morgen zal ik alle goddelozen in het land ombrengen, door allen die onrecht bedrijven, uit de stad van de Heer uit te roeien”. psalm 101:8. “Een jongeling zal sterven, honderd jaren oud zijnde – een zondaar, honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden”. Jesaja 65:20. En in Jesaja 60, het hoofdstuk, dat in veel met Openbaring 21 en 22 overeenkomt, lezen wij: “Het volk en het koninkrijk, welke u niet zullen dienen, die zullen vergaan; en die volken zullen gans verwoest worden. Jesaja 60:12. Zacharia 14 bevestigt in de verzen 17 tot 19 deze uitspraak!

Van de Gemeente in háár toekomstige heerlijkheid geldt: “In haar zal niets onreins binnengaan, noch hetgeen gruwel en leugen doet, maar alleen, die geschreven zijn in het Boek des levens des Lams. Er zal geen vervloeking meer zijn. Buiten zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de moordenaars, en de afgodendienaars, en een ieder die de leugen liefheeft en doet”. Openbaring 21:27; 22:3, 15.

Hiermee menen we genoeg punten te hebben genoemd, waarin Israël en de Gemeente van elkaar verschillen. Zeker, er zijn er nog andere. maar indien de lezer de hier opgesomde en toegelichte heeft onderzocht, en dan ook heeft bevonden “waar te zijn”, dan zullen de ogen geopend worden, om ook de andere te zien. De hoop en de verwachting van de Gemeente zal daardoor zoveel te klaarder en te heerlijker voor de ogen komen te staan.

En tenslotte:

“Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid. Amen”. Efeziërs 3:21.

Lees ook:

- Israël en Gemeente – het verschil: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-Gemeente.pdf>
- Vergelijking en contrast tussen Israël en de Kerk: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-Kerk2.pdf>
- Wat is de Kerk?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Wat-is-de-kerk.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm